

5.

Притъмнѣ. Като голѣмо черно колело се търкулна вечерниятъ грохотъ, превн клонитѣ на разцвѣтѣлитѣ круши, затпка разнѣженитѣ ниви и потъна далечъ задъ яносинитѣ върхове на Карамогила.

Търкулна се Илия надоле по дълбокия пѣтъкъ къмъ село. Бодро пристѣпватъ воловетѣ и въ очитѣ имъ трепти тиха вечерна ведростъ. Смѣхътъ на пролѣтния день е запечатанъ въ зеницитѣ.

Шипкитѣ край пѣтя излѣчватъ упонтеаснѣ дѣхъ. Откъмъ ливадитѣ вѣи миризѣ на косено сѣно. Синьото небе безшумно пада надоле. Падагъ звездитѣ, пада луната, пада и дѣдо Господъ. Земята се прелѣ въ синевата. Пригрѣщатъ се младоженецъ и невѣста. Следъ мигъ ще грѣмне сватбена веселба. Жълтацитѣ ще забиятъ тѣпани. Хълмоветѣ ще се заловятъ на лудешко хо̀ро. Гората, изправена отъ страни, опрѣла рѣцетѣ на поясъ, ще ви́кне:

— Бре! бре! бре! Хиууу!

А насреща високиятъ Кайракъ ще ѣ намигне и ще засуче мустакъ. Такъвъ е той. Цѣлъ день стои възправенъ и нея гледа.

Но кжде е селото? Гледай ти дяволъ! Изгубило се Орѣхово срѣдъ празничната тѣла. Тича нѣкжде запѣхтяно подиръ сватбаритѣ и ви́ка:

— И ху! И ху ху!

Никой не го е калесвалъ.

Задъ Миховата воденичка здрача пресичатъ свѣтулки — жълти вѣгленчета. Минешъ ли надъ